

Les inflades quimeres d'un periodista: sobre un article de Michael Ebmeyer a «Zeit Online»

written by Axel Schönberger | 6 d'agost de 2018

El 25 de juliol de 2018 va sortir a *Zeit Online*, a la secció de cultura un «text lliure» de la ploma de Michel Ebmeyer amb el títol *Quimeres catalanes* (en alemany: «Katalanische Hirngespinnste»). Des de fa mesos, la majoria dels mitjans d'informació en llengua alemanya es caracteritza per la transmissió més o menys acrítica de la propaganda espanyola; articles ben investigats que també tinguin en compte el punt de vista català, rarament es veuen. Però propaganda parcial i demagògica d'agitació com la que Michael Ebmeyer ha pogut publicar a *Zeit Online* és periodisme d'una mena especial, una demagògia indiferenciada, desinformativa i en part objectivament falsa que pot recordar als lectors catalans l'expressió molt usada en els darrers anys de «premsa mentidera». No és que jo vulgui acusar Michael Ebmeyer de cap «mentida», però sí de propagar coses que no són certes i de fer valoracions decididament partidistes. En conjunt, aquest article és una suma de rares quimeres que insulten la intel·ligència dels lectors.

Seguidament comento aquí alguns trossos escollits, els fragments del text de Michael Ebmeyer els cito entre cometes.

El subtítol consta de dues frases, la primera de les quals és: «Amb el canvi de govern a Madrid hi hauria la possibilitat d'una distensió constructiva en el conflicte espanyol-català». Com vol provar-ho, senyor Ebmeyer? Els socialistes espanyols, que ara són al poder a Madrid, han participat, juntament amb els dos partits de dretes Partido Popular i Ciudadanos, en la

dissolució il·legal del Parlament de Catalunya elegit democràticament, en la destitució il·legal del Govern legítim de Catalunya i en la convocatòria de noves eleccions a Catalunya per part del cap de govern espanyol que no hi tenia cap atribució, i així es vulnera el dret constitucional de l'Estat espanyol, en tant que es va actuar contra les normes d'una llei orgànica de l'Estat espanyol. Fins ara ni s'han disculpat per haver-ho fet ni han confessat ni corregit el seu error. Fins i tot han manifestat públicament que el dret fonamental d'autodeterminació dels pobles, que és dret vinculant de les Nacions Unides i al que s'ha sotmès Espanya sense reserves i l'ha incorporat a la seva Constitució, «no és vàlid ni a Espanya ni a cap democràcia», que, com se sap, és objectivament fals. Per què el nou govern espanyol no intenta de solucionar políticament el conflicte, en lloc de voler encara contenir-lo per la via del codi penal? Quin pot ser el projecte del nou govern per Catalunya, quines propostes té per rectificar les injustícies dels darrers anys, i molt especialment les del temps de l'aplicació il·legal de l'article 155 de la Constitució espanyola? El to pot haver canviat, però en aquesta causa el nou govern espanyol té la mateixa actitud anticatalana que el seu predecessor. Una possibilitat de distensió constructiva podria ser, abans que res, deixar en llibertat sense dilació tots els presos polítics, que Espanya complís amb el deure de no sols reconèixer els drets humans, sinó, a més, no impedir-los o vulnerar-los, i fer a Catalunya una generosa oferta pel cas que, en lliure exercici del seu Dret Humà d'autodeterminació, decidís per lliure voluntat seguir unida a l'estat plurinacional espanyol, perquè l'oferta fos tan bona que no es pogués refusar. Les ofertes del govern anterior, com se sap, eren l'ús de porres i de bales de goma. **Però per ara no hi ha cap nova oferta al damunt de la taula, mentre que la proclamació de la República Catalana independent el 27 d'octubre del 2017, d'acord amb el dret internacional, no pot ser discutida.**

La segona frase del subtítol és una afirmació opinativa de Michael Ebmeyer: «Però malauradament parts essencials de l'independentisme perden els estreps». Això és qüestió de parers. Jo observo la situació a Catalunya amb molta precisió, i fins ara no he pogut comprovar que aquesta afirmació tingui sentit ni de lluny. En canvi, començo a tenir la impressió que malauradament són certs periodistes els que perden els estreps i comencen a escampar entre la gent falsedats sense fonament.

Ebmeyer opina que ja en el passat s'ha pogut observar el que ell anomena un «masoquisme català» al qual ara s'hi ha afegit «un nou tret obcecat de la política catalana». Bé, en el cas que hom consideri normal, exemplar i digne d'imitar que pobles oprimits es defensin contra els opressors amb les armes a la mà, amb bombes i terror, i lluitin per la llibertat amb tota la violència, inclosos atemptats i assassinats –com per desgràcia passa a molts llocs del món–, llavors es pot atribuir als catalans un cert «masoquisme», perquè ells, ben al contrari, sense armes, pacíficament i confiant en el dret espanyol i en l'internacional, demanen allò que els garanteix tant la Carta i els dos grans Pactes Internacionals de Drets Humans de les Nacions Unides com la Constitució espanyola de 1978: el Dret d'Autodeterminació lliure i pacífica i el *Right to Decide* de com volen exercir el primer. A mi aquest comportament no em sembla «masoquista», sinó l'expressió d'una madura sensatesa, d'una moral èticament elevada i d'una gran dignitat. Vull recordar que el Govern català, després del 27 d'octubre del 2017, va cedir davant de la dictadura espanyola, establerta il·legalment a Catalunya, perquè una resistència de part seva hauria portat previsiblement morts als carrers, dels quals Espanya n'hauria tingut la responsabilitat, i el president català i els seus ministres no van voler posar en perill ni una sola vida. D'això jo en dic grandesa humana i un exemple per a tot el món!

Carles Puigdemont era i és el president legítim de Catalunya. La seva destitució il·legal del 27/28 d'octubre del 2017 no és

reconeguda per la majoria del poble català. També per l'actual Govern català sota el president executiu Quim Torra, Carles Puigdemont segueix sent el president legítim de Catalunya. Aquesta és la posició oficial del govern català i del president executiu. Carles Puigdemont té un mandat electoral clar, que, com a polític honest, vol complir amb totes les seves forces, i del qual no en fa pas cap misteri. En lloc d'exposar correctament aquests fets, Ebmeyer escriu sobre Carles Puigdemont: «En aquest darrer temps actua com un fanàtic àvid de poder, que intenta dominar Catalunya des de lluny». Carles Puigdemont, amb tota seguretat, ni és ni ho ha estat mai, un «fanàtic» tan convençut d'una determinada idea, d'una filosofia o religió, que persegueix els seus fins amb un cec entestament, apassionadament i sense escrúpols. Ha oblidat Michel Ebmeyer que el referèndum del 1r d'octubre del 2017, de manera absolutament legal, a través del dret d'autodeterminació del poble català que no podia ser limitat per l'Estat espanyol, contenia un mandat electoral clar de declarar la independència de Catalunya i de proclamar una República Catalana, i que Carles Puigdemont ho va aturar temporalment per oferir durant setmanes diàleg i negociacions, per la qual cosa va rebre a Catalunya moltes crítiques i incomprensió? Quan ha estat que Puigdemont hagi demostrat un entestament cec, quan i de quina manera és que hagi actuat sense escrúpols? Precisament ell, que contínuament ha denunciat les penes dels fugitius a la Mediterrània i s'ha pronunciat per salvar-los dels naufragis i acollir-los a Europa? Ell, que per consideració a la vida dels seus conciutadans davant de la violència fora de mesura usada per l'Estat espanyol va preferir l'exili, en lloc d'una resistència activa que hauria estat ben possible? O és que Michael Ebmeyer confon Carles Puigdemont amb el nou president del Partido Popular, Pablo Casado, que sí que sembla demostrar molts trets de fanatisme i que encara vol atiar més el conflicte amb Catalunya? «Àvid de poder» vol dir «cobejós de poder». Què pot indicar que Carles Puigdemont ho sigui o ho hagi estat mai? President de Catalunya ho va esdevenir el

gener del 2016, quan la polititzada justícia espanyola, vulnerant drets humans, intentava perseguir i arruïnar l'anterior president català Artur Mas perquè, de manera honesta i conseqüent, complia el mandat que havia rebut dels electors, i implementava a la pràctica el programa electoral presentat pel seu partit. En moltes entrevistes, Carles Puigdemont ha repetit sempre que el que és important no és la seva persona, sinó el poble català. Aquesta ha estat sempre la convicció que ha expressat i no hi ha res que faci creure que només ho faci veure i que dins seu sigui «cobejós de poder». I tampoc 'intenta' dominar Catalunya des de lluny. **Una majoria dels electors i una majoria del parlament català volien que a les eleccions del 21 de desembre del 2017, il·legalment convocades per Espanya, fos restituit en el seu càrrec de president de la Generalitat de Catalunya. El govern espanyol i un crítocrata antidemocràtic de la mena d'un Pablo Llarena ho han impedit fins ara de manera demòfoba i han intentat corregir, segons els seus desigs, la voluntat dels electors expressada a les urnes. Això és un escàndol de primera categoria, és antidemocràtic i a més fereix els drets civils i humans del diputat Carles Puigdemont. D'això, Ebmeyer no en diu res de res.** Que el president català executiu, en totes les qüestions importants, es posi d'acord fins al darrer detall amb Carles Puigdemont no és cap intent d'aquest de «dominar Catalunya des de lluny», sinó el compliment de la voluntat dels electors per part del Govern executiu català, que així desafia les mesures coercitives i antidemocràtiques d'Espanya.

La fundació de la Crida Nacional per la República la descriu Ebmeyer com «el cop més recent» de Puigdemont; no està clar si vol dir un «cop» o «una actuació malintencionada per enredar a altres». La semàntica de la paraula alemanya *Streich* té, com és sabut, un doble sentit. En conjunció amb *el darrer* (en alemany, *der jüngste Streich*) es deu voler insinuar la segona accepció. Per quina raó la completament falsa traducció del català *Crida per crit*, segons Ebmeyer, «d'alguna manera també és correcta», és el seu secret, ja que ell mateix ho diu que

és falsa. *Schrei* en català és *crit* i no pas *crida*.

Ebmeyer insinua que el president legítim català Carles Puigdemont, des que va prendre possessió del càrrec, va ser el responsable d'un curs turbulent que va portar a la intervenció forçosa de Catalunya amb l'article 155. Això no té nom! Qui hagi seguit els esdeveniments dels anys 2016 i 2017 sap que Carles Puigdemont i el seu Govern van buscar sempre el diàleg amb Espanya, **però el govern minoritari del Partido Popular de Mariano Rajoy va negar qualsevol mena de diàleg seriós**, i en col·laboració col·lusiva amb el Tribunal Constitucional –que actua políticament, que no és neutral i que té a més competències executives– va intentar de retallar els drets autonòmics de Catalunya, que ja de per si no eren gaire grans. **Espanya ha provocat i excitat Catalunya durant anys**, fins que Mariano Rajoy, visiblement satisfet, va fer ús, de manera inconstitucional, de l'article 155 de la Constitució espanyola, que, d'aquesta manera, vulnerant moltes lleis, no s'hauria d'haver pogut aplicar mai i, d'altra banda, en el moment que es va prendre aquesta decisió, no es reunien les condicions legals per poder fer-ho. La proclamació de la República Catalana, com se sap, es va fer després de la resolució del Senat espanyol d'aplicar aquest article i d'instal·lar una dictadura a Catalunya, i no pas abans! Un «curs tumultuós», una conducta de refús permanent i vulneracions massives dels drets humans es poden retreure amb tota la raó a Mariano Rajoy i a Soraya Sáenz de Santamaría, però no pas al president català que va actuar en tot moment assenyadament i dins del marc de l'ordenament jurídic i de la Constitució d'Espanya!

Que l'ala conservadora dins de l'independentisme «perdi els estreps» és una opinió arriscada de Michel Ebmeyer. El que és cert, amb tota seguretat, és que l'ala conservadora, a causa de les actuacions persistentment il·legals i anticonstitucionals dels governs espanyols, i de la tergiversació del dret per part dels jutges dels alts

tribunals espanyols, ja no veu cap possibilitat de solucionar el conflicte per via de negociacions, i segurament té tota la raó. El nou govern espanyol també s'ha obcecat. Ja només per l'empresonament d'honorables polítics catalans i de pacífics representants de la societat civil de Catalunya com a presos polítics, Espanya ja ha perdut aquesta lluita, encara que potser durarà un temps fins que l'opinió pública europea se n'adoni.

Que, en les darreres setmanes, en el conflicte espanyol-català es veiés venir una distensió, com opina Michael Ebmeyer, només ho pot afirmar qui només llegeixi la premsa alemanya que pel que fa a Catalunya està mal informada i n'informa malament. Qui segueixi la informació als diaris catalans, als portals de notícies, a la ràdio o a la televisió, **ja sap que no hi ha gairebé res que senyali una possible distensió, sinó ben al contrari, que el nou govern espanyol, amb el nomenament del fanàtic contrari de la independència de Catalunya Josep Borrell i Fontelles com a ministre d'Afers Estrangers i d'Ajuda al Desenvolupament i amb altres actuacions ha provocat visiblement al nou govern català.** I que el «massa zelós jutge d'instrucció Pablo Llarena» s'hagi vist «obligat» a retirar l'ordre de detenció internacional contra Carles Puigdemont i els altres consellers catalans elegits democràticament i emesos a l'exili per Espanya és una avaluació política de Michael Ebmeyer. Si el Tribunal Suprem d'un land alemany, després d'un examen detingut arriba a la conclusió –que, d'altra banda, tothom que hagués seguit la informació dels mitjans ja ho sabia– que no hi ha hagut cap violència de la qual en sigui responsable Carles Puigdemont, i per tant no és admissible cap acusació de rebel·lió contra ell, Pablo Llarena, si de veritat s'interessés per fer prevaler el dret, i ell mateix cregués que Carles Puigdemont s'ha fet reu de malversació de diners públics, hauria hagut d'acceptar a mans besades l'oferta d'extradició de la justícia alemanya i, en compliment dels seus deures de jutge, processar Puigdemont a Espanya (i a més s'hauria hagut de retirar també l'acusació de

rebel·lió contra els altres presos polítics i els hauria hagut de posar en llibertat immediatament). Però Pablo Llarena no és cap jutge normal, sinó un crítocrata espanyol que, per davant de tot, es preocupa de política i del sagrat postulat de Franco de la «unitat d'Espanya»; per complir amb el llegat del brutal genocida i criminal dictador, els caps de l'independentisme havien d'anar a parar entre reixes, encara que no s'haguessin fet reus de cap delictes visible. I que només es tracta de retirar-los de la circulació tant de temps com es pugui, s'ha pogut veure amb la retirada de l'ordre de detenció contra Carles Puigdemont i la renúncia a l'oferta d'extradició. Dit de passada, el president Puigdemont, segons totes les previsions, també hauria guanyat davant del Tribunal Constitucional alemany i tampoc hauria estat extradit per «corrupció». Però aquí Michael Ebmeyer tampoc no amaga el seu partidisme periodístic.

Però encara vénen coses pitjors. Michael Ebmeyer formula realment el següent: «Però com un esperitat, Puigdemont s'aferra al fetitxe de la República Catalana i al seu propi paper com el que mou els fils darrere del teló. La caiguda del seu contrari Rajoy i el canvi de govern i d'atmosfera a Madrid no li vénen a tomb. No vol cap senyal de disposició al diàleg, sinó la continuació de la confrontació sense compromís amb l'Estat espanyol.» Quina barra! El president català legítim actua com un «esperitat»! A mi, com observador atent del desenvolupament, no m'ha cridat res l'atenció, absolutament res, que pugui justificar de tractar-lo amb aquest epítet! Carles Puigdemont està profundament convençut de la correcció dels seus actes, i hi té tot el dret. Però «esperitat» ni ho ha estat mai, ni ho és ara! El «fetitxe» de la República Catalana? Michael Ebmeyer no ha comprès que la proclamació de la república, el 27 d'octubre del 2017, no vulnerava el dret internacional i, per tant, és vàlida. En la fase actual es tracta de bastir les estructures de la República Catalana i hom ja ha començat a fer-ho. Si Michael Ebmeyer vol considerar com un «fetitxe» la proclamació d'un nou estat, que se suporta

en el dret humà col·lectiu d'autodeterminació, **també pot dir-ne així de la reunificació alemanya que es va suportar en el mateix dret.** El govern Rajoy també va caure per instruccions del legítim president català. Per quins set sous diu Michael Ebmeyer que la caiguda de Rajoy, a Puigdemont «no li ve a tomb»? Vol acusar-lo d'un comportament esquizofrènic? Sense dubte de cap mena, els diputats catalans al parlament espanyol que pertanyen al camp independentista, dirigit, ara com abans, per Carles Puigdemont, han votat per la caiguda del govern Rajoy. Per què ho haurien hagut de fer si «no els hi vingués a tomb»? Senyor Ebmeyer, pensi primer i escrigui després! I quins són els «senyals inequívocs de disposició al diàleg» que hagin vingut del nou govern espanyol? Ha ofert seriosament de buscar una solució política en lloc d'instrumentalitzar el codi penal per criminalitzar els caps de l'independentisme català? I qui és el responsable de la «confrontació sense compromís amb l'Estat espanyol»? Michael Ebmeyer ha de saber que, després de negociacions que van durar anys, sempre disposats els catalans a compromisos, i en el curs de les quals els catalans van cedir en molts punts, el Parlament espanyol va aprovar el 10 de maig del 2006 un nou Estatut d'Autonomia per Catalunya, que no corresponia al que els catalans al principi volien, però amb el qual ja es conformaven. Fent ús del seu dret d'autodeterminació, emparat per la Constitució espanyola, el poble català el va aprovar també el 18 de juny del 2006 amb un 73,9% dels vots emesos i una participació del 49%, i estava disposat, en aquestes condicions, a seguir formant part de l'Estat plurinacional espanyol. El 19 de juliol del 2006, el rei d'Espanya va firmar el nou estatut, i el 9 d'agost del 2006 va entrar en vigor com a llei orgànica. **Mariano Rajoy, un dels polítics incendiàris pitjors d'Espanya durant aquests darrers anys i, com se sap, gens amic de Catalunya, va atacar el nou Estatut d'Autonomia de Catalunya amb una querrela de control de normes del seu partit davant del mal anomenat Tribunal Constitucional espanyol,** sabent que podia estar segur que el Tribunal Constitucional, que per regla general decideix de forma

partidista, li donaria la raó en els punts principals. Aquesta querrela presentada el 31 de juliol del 2006 va ser fallada el 28 de juny del 2010 amb una sentència del mal anomenat Tribunal Constitucional, que va invalidar articles essencials del nou Estatut d'Autonomia, com a presumptament anticonstitucionals. Amb aquesta decisió, l'independentisme a Catalunya, fins llavors petit, es va transformar en un moviment de masses de milions de persones. **La confrontació sense compromisos amb Catalunya, com ha estat des de llavors l'actuació de Mariano Rajoy i del mal anomenat Tribunal Constitucional, que sobre la base de peticions del Partido Popular una vegada i una altra va torpedejar importants lleis del Parlament català, caracteritza des de llavors les relacions entre Espanya i Catalunya. La intransigència ha partit sempre d'Espanya, els catalans van estar durant molt de temps disposats al diàleg i a les negociacions. Però també són capaços d'aprendre. Est modus in rebus, sunt certi denique fines,** diu el vell vers llatí. Atribuir la intransigència, de la que sobretot n'eren responsables Mariano Rajoy i Soraya Sáenz de Santamaría, al president Carles Puigdemont, en el seu càrrec des del gener del 2016, tergiversant els fets històrics, no és cap periodisme net, sinó demagògia que els falseja. Ebmeyer no nega pas que els catalans van reaccionar davant de la posició intransigent del govern Rajoy, però suggereix que això és el que ells volien i que els hi calia per poder perseguir la seva fita de la independència de Catalunya. I això no és cert de cap de les maneres! Els catalans, durant molt de temps, massa i tot, van estar disposats a compromisos i volien negociar. **Ha estat amb l'aplicació il·legal de l'article 155 de la Constitució espanyola que el govern i el Senat espanyols han tallat definitivament el lligam entre Espanya i Catalunya. Ara ja només es tracta de quan i de com se separen els dos països. La qüestió de 'si' es separen, ja no és res a discutir i no pot ser reanimada per periodistes mal informats.**

És la pròpia quimera d'Ebmeyer quina «possibilitat de

compromisos avantatjoses amb Madrid» veu per Catalunya. Ofertes corresponents que poguessin ser vistes com a «avantatjoses» per Catalunya ni n'hi ha hagut ni n'hi ha. **Que a Espanya segueixin havent-hi velles estructures del temps del règim de Franco** –entre les quals, sobretot la monarquia desitjada i instal·lada per Franco, que precisament ara s'ha de responsabilitzar de greus acusacions de corrupció– **és un fet i no pas una «narració» fictícia.** Imaginem-nos que avui Alemanya fos governada per un emperador, perquè Adolf Hitler ho hagués disposat així en el seu testament... Ebmeyer no pot rebatre seriosament que el govern espanyol va pagar regularment subvencions a la Fundació Francisco Franco i tampoc que a Espanya s'usa de forma massiva la salutació feixista (i no pas solament en el Valle de los Caídos, el monumental lloc de culte dels partidaris de Franco, o en les manifestacions dels enemics de la independència, a Barcelona). L'Audiència Nacional a Madrid és un residu clar del temps de Franco, i molts aspectes del sistema legal espanyol es basen en la justícia arbitrària del genocida dictador espanyol. **Els partits que defensen una sobirania estatal per Catalunya, altrament del que diu Michael Ebmeyer, no tenen «una minsa majoria» que confonguin «amb un mandat del destí per fundar un Estat», sinó una majoria estable, amb la qual compleixen la voluntat del poble que es va expressar el 1r d'octubre del 2017 amb un referèndum legal** –què pot haver-hi res de més democràtic que una consulta popular? Encara que l'Estat espanyol va intentar il·legalment impedir-lo, i es va apoderar d'una gran quantitat de vots que no van poder ser computats, els vots recomptats –amb relació al conjunt dels electors catalans– van donar un tant per cent més elevat que, per exemple, el que en el referèndum a la Gran Bretanya van aconseguir els partidaris del *Brexit*. Per què, doncs, en un cas una determinada majoria es veu com a base democràtica suficient pel *Brexit*, però en un altre un tant per cent més alt d'electors no poden legitimar una separació de Catalunya d'Espanya? El senyor Ebmeyer ha de permetre la pregunta de si té una idea falsa de la democràcia en el sentit de la vella

dita llatina *quod licet Iovi, non licet bovi*. En una democràcia, són les majories les que decideixen, encara que això no li agradi a Michel Ebmeyer!

Finalment, Ebmeyer atribueix al legítim president Carles Puigdemont «qualitats de foc follet». Bé, tot allò que un escriptoret «foc follet» de la mena de Michael Ebmeyer posa damunt del paper, a hom no li cal prendre-s'ho seriosament. **Però que escrigui que ha estat Puigdemont qui «en nom d'una República que ningú no vol, ha paralitzat políticament Catalunya», és una falsedat que tergiversa els fets. Sr. Ebmeyer, és que milions de catalans no són ningú? Ha estat Carles Puigdemont i no precisament el poble i el Parlament catalans els que han decidit la creació de la República Catalana? Potser ha passat en un univers paral·lel eixit de les quimeres de Michael Ebmeyer. En el nostre món real, el Parlament de Catalunya, elegit democràticament, autoritzat pel dret internacional vinculant ancorat a la Constitució espanyola i en compliment de la voluntat dels electors expressada a les urnes, va decidir la fundació d'una República Catalana sobirana. En aquesta votació, hi va participar també Carles Puigdemont, en la seva qualitat de diputat com a *unus inter pares*. **I Catalunya no l'ha paralitzada ell ni tampoc el Parlament català, sinó l'aplicació il·legal de l'article 155 de la Constitució espanyola, comparable a un cop d'estat, del qual en són responsables tres partits: els socialistes espanyols, el dretà Partido Popular i el partit Ciudadanos, una part del qual és d'extrema dreta i el seu odi als Països Catalans i a la llengua i la cultura catalanes és ben conegut.****

Segurament, avui a Alemanya hi ha encara gent de ment confusa que es creu que les minories perseguides pels nacionalsocialistes, en tenien elles mateixes la culpa de la persecució. Igualment pot haver-hi a Espanya gent de fonda ideologia dretana convençuda que els mateixos catalans són els responsables que a Espanya es dissolgués el seu Parlament elegit democràticament i es destituís el seu govern, i també

deuen haver tingut la culpa que a la Guerra Civil les tropes feixistes els vincessin, i que fossin oprimits durant dècades per la dictadura de Franco. Però, qui o què, per tots els sants, ha motivat el senyor Ebmeyer a adoptar sense reserves una absurditat així, sense fonament i tergiversadora de la realitat, i publicar-la a *Zeit Online*?

L'última part de l'article de Michael Ebmeyer torna a demostrar que de l'evolució dels darrers mesos no n'ha comprès res, absolutament res:

«És de témer –i aquí la nova bogeria s'enllaça amb el vell masoquisme– que **la política catalana**, així doncs, després de com ha anat pel mal camí durant el procés, encara **malversarà l'oportunitat de**, juntament amb el govern Sánchez a Madrid, **posar les bases per un model millorat de la sobirania de Catalunya dins d'Espanya**».

No, senyor Ebmeyer, no, no i altra vegada no. Aquesta oportunitat ja no existeix. L'octubre del 2017, Espanya la va perdre definitivament. **Hi ha una proclamació internacionalment efectiva de la República Catalana sobirana que el poble català vol bastir successivament. Per a la seva efectivitat no li cal el reconeixement d'altres Estats o de la Unió Europea. Un model millorat de la sobirania catalana dins d'Espanya**, des de l'aplicació il·legal de l'article 155 i de la dictadura conseqüent instal·lada a Catalunya, **ja no està a l'ordre del dia de la història universal. I d'això en té la culpa Espanya, ella sola.**

Literalment fins al darrer moment, Catalunya va estar disposada a dialogar i a negociar. Ara els daus ja han estat llençats a l'aire. **Espanya pot retardar la sobirania de Catalunya, però ja no la podrà impedir.** Michael Ebmeyer ha escrit un comentari polític que fa servir mals arguments, que en part té trets de pamflet demagògic i que mostra una posició de l'autor contrària als drets humans pel que fa al dret d'autodeterminació. Potser Ebmeyer ni tan sols sap que el dret

humà col·lectiu d'autodeterminació no és vàlid solament per Espanya, sinó que també és dret vinculant alemany i va ser publicat al butlletí oficial federal, després que Alemanya entrés a les Nacions Unides i ratifiqués els seus grans Pactes de Drets Humans. L'orientació política que expressa pot estar protegida per la llibertat d'opinió, però cal dubtar si encaixa amb una plataforma com el *Zeit Online* que es considera liberal.

Publicació en alemany (28 de juliol de 2018):
<https://www.change.org/p/12429466/u/23066881>

Traducció al català: Pere Grau i Rovira (Hamburg)

Nota del traductor: La crítica del prof. Dr. Axel Schönberger no ha estat l'única que s'ha enviat a Ebmeyer. A gairebé tots ens ha contestat que no usàvem arguments, sinó insults i opinions personals (que és precisament el que fa ell en el seu article) i que això demostrava la pobresa d'arguments de l'independentisme. Sobre el present article del professor Schönberger, el comentari inqualificable d'Ebmeyer ha estat que era «una sessió d'onanisme». Crec que amb això el personatge queda retratat.